

لطفاً انگلیسی را به فارسی حرف نزنید!

«فارسی را پاس نداریم»؛ این شعار یکی از آگهی‌های

فرهنگی دهه ۷۰ رسانه ملی بود که از شبکه‌های مختلف پخش می‌شد و شیوه‌های غلط و درست نوشتن و بیان زبان را گوشزد می‌کرد؛ برنامه‌هایی که به طرزی عجیب مدتی پس از پخش به‌طور کامل حذف شد و تا حالا که بیش از دو دهه از پخش آن می‌گذرد و هنوز شاهد جایگزینی برای آن در سیما نبوده‌ایم. جالب است که در این سال‌ها بالاترین مقام سیاسی و مذهبی کشور یعنی رهبر معظم انقلاب بارها و بیش از گذشته بر اهمیت پاسداشت زبان فارسی سخن گفته‌اند و مسئولان فرهنگی و به ویژه رسانه‌ای را به حفاظت از حريم این میراث مورد خطاب قرار داده‌اند. شبویه عجیب و غریب سخن گفتن مدیر یک شرکت تولیدی که از قضا گفته می‌شود یک برند اسرائیلی تحت تحریم مسلمانان جهان هم است، بیش از پیش دلسوزان زبان فارسی را به فکر فرو برد که چرا مدیری در این سطح تا این حد باید نسبت به ارزشمندترین میراث ایرانیان یعنی زبان فارسی موهن رفتار کند.

واکنش‌ها به‌طریقه سخن گفتن مدیر آن شرکت کذایی را که در فضای مجازی از سبوی کاربران رخ داد، باید یک واکنش طبیعی و بموقع قلمداد کرد. هر چند عده‌ای سعی کردند با ماله‌کشی بر کار غلط او، انگیزه انتقادات را جنسیتی بنمایانند، اما حقیقت ماجرا این است که طرز سخن گفتن آن مدیر تجاری یک تهاجم فرهنگی تمام‌عیار بود و هر چند مشابه چنین سخن‌پراکتی‌های فرنگ‌مایانه یا بهتر بگوییم غرب‌زده را بیش از این از سوی برخی افراد تازه به‌دوران رسیده در جامعه می‌شد سراغ گرفت، اما این یکی دیگر واقعاً نوبrane بود.

افرادی که به محض حضور در کلاس‌های آموزش انگلیسی جنس سخن گفتنشنان تغییر می‌کرد و احتمالاً به آنها توصیه می‌شد برای فراموش نکردن کلمات انگلیسی موقع فارسی صحبت کردن لغات بیگانه را نیز بلغور کنند یا دسته دیگری که بیشتر سال‌های عمر را خارج از ایران زیسته بودند و به دلیل فقر فرهنگی خانواده به رغم ایرانی بودن زبان فارسی، انطور که باید به آنها آموزش داده نمی‌شد، در فیلم‌ها و نمایش‌ها شخصیت‌هایی مضحک را نمایندگی می‌کردند. ما البته نمی‌دانیم مدیر شرکت کذا از کدام دسته است. در این میان دسته‌ای هم بودند و هستند که ظاهراً مشکلی در فارسی صحبت کردن ندارند، اما گویی در بی‌احترامی و تحقیر میراث ایرانیان عمد دارند. ریشه معضل هر چه باشد، موضوع اصلی این نوشتار نیست. مسئله مهم این است که چرا همچنان قشری هر چند در اقلیت در جامعه وجود دارند که به رغم آگاهی از حساسیت‌های زبان ملی به بدترین و مبتذل‌ترین شکل به زعم خود این میراث کهن و گرانبهای ایرانیان را تحقیر می‌کنند. جالب است که اغلب واژه‌های مورد استفاده از سوی مدیر آن شرکت تجاری در فارسی معادل دارد و اصرار بر عدم استفاده از معادل فارسی کلمات عجیب به نظر می‌رسد.

عجیب اینکه در آن جلسه حضار از جمله مجری برنامه به این نقیصه زبانی اعتراضی نمی‌کنند! این نشان می‌دهد حساسیت‌ها به زبان فارسی در جامعه آنقدری که باید باشد، نیست، هر چند واکنش‌های منفی نشان می‌دهد این حساسیت وجود دارد، اما به‌طور قطع کافی نیست. در اینبار کم‌کاری دستگاه‌های فرهنگی از جمله شهرداری و رسانه‌ها مشهود است. قبح ماجرا باید به قدری در جامعه زیاد باشد که به اصطلاح فنگلیسی سخن گفتن تبعات زیادی به همراه داشته باشد، اما به نظر می‌رسد این موضوع نه‌تنها ریسک بالایی ندارد، بلکه از سوی عده‌ای یک مزیت هم محسوب می‌شود. اعتماداً به نفس مدیر شرکت تجاری هنگام استعمال کلمات بیگانه نشان می‌دهد وی نه‌تنها از این موضوع ناراحت نیست (برخلاف افرادی که ممکن است تازه زبان فارسی را یاد گرفته باشند یا به هر دلیل دیگری تسلط ناقصی بر زبان فارسی دارند) بلکه به این طرز بیان افتخار هم می‌کند! واضح است که این وضعیت باید با فرهنگ‌سازی مناسب به عنوان رفتاری قبیح در جامعه شناسایی شود و ریسک آن آنقدر بالا رود که افراد به خود اجازه ندهند اینگونه تسامح‌وار با میراث گرانبهای ملی مواجهه داشته باشند.

 جوان	
 روزنامه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی صبح ایران 	
صاحب امتیاز: پیام‌آوران نشر روز مدیرعامل و مدیر مسئول: محمدجواد اخوان سر‌دبیر: غلامرضا صادقیان آدرس: تهران، خیابان بیهقی کوچه شهیداکبر زجاجی (چهاردهم غربی)، پلاک ۱۲ سازمان آگهی‌ها: ۸۸۵۴۵۴۸۸ روابط عمومی: ۸۸۵۲۳۰۶۰ فکس: ۸۸۴۹۸۴۶۶ توزیع: مؤسسه نشر گستر امروز نوین ۸۸۷۳۰۹۴۲ چاپ: همشهری Public@JavanOnline.ir	
 روزنامه جوان شماره ۷۷۴۵ یک شنبه ۲۸ بهمن ۱۴۰۳ ۱۷ شعبان ۱۴۴۴ اذان ظهر: ۱۲:۱۸ غروب آفتاب: ۱۷:۴۷ مغرب: ۱۸:۰۶ نیمه‌شب‌شرعی: ۲۳:۲۶ اذان‌صبح‌فردا: ۵:۲۵ طلوع آفتاب‌فردا: ۱۰:۴۹	

فیلمسازانی که آثار اجتماعی را شعاری و سطحی می‌سازند

ناتوانی فیلمسازان در پرداختن به سوژه‌های مرتبط با پدیده‌های روز درد امروز سینمای اجتماعی ایران است

■ **احمد محمد تبریزی**

بیشتر فیلم‌های ایرانی که می‌خواهند حول سوژه‌های اجتماعی چرخ بخورند از سطحی‌نگری و شعاری بودن رنج می‌برند. فیلم‌نامه‌نویسان و فیلمسازان ایرانی ذهنی فقیر برای ایده‌یابی و پرورش آن دارند و نمی‌توانند از حدی بیشتر روی سوژه‌ها عمیق شوند. آنها حتی نگاهی عمیق و ریز به دنیای پیرامون‌شان ندارند تا شکلی واقع‌گرایانه از سوژه‌ها را در فیلم‌های‌شان بازنمای کنند. با دوستی صحبت می‌کردم که چطور اسپاک ریسید و او این ایده را به شکل باورپذیر ساخت. تنهایی شخصیت اصلی فیلم و ارتباط برقرار کردنش با چیزی شبیه هوش مصنوعی (در قالب فرهنگ غرب) عالی برداش شده بود. درک تنهایی و انزوی شخصیت اصلی، احساس همدات‌پنداری و همراهی را در بیننده بیدار می‌کرد و او را بابت ایده به فکر و تأمل وامی‌داشت، آن هم در سال‌هایی که هنوز هوش مصنوعی به وجود نیامده بود و شبکه‌های اجتماعی به گستردگی و هوشمندی امروز نبودند.

سریال «آیینه سیاه» هم چنین کیفیتی در ساخت و پردازش داستان داشت. سازندگان این سریال برای هر قسمت، داستان‌هایی مرتبط با تکنولوژی و اینترنت پیدا می‌کردند و آن را به شکلی تماشایی می‌ساختند که موجب حیرت مخاطبان می‌شد.

■ **ضعف فیلمسازان اجتماعی**

در طرف مقابل، فیلمسازان ایرانی به شکلی عجیب در پرداختن به سوژه‌هایی مرتبط با تکنولوژی، اینترنت، شبکه‌های اجتماعی و مسائل مرتبط با پدیده‌های روز ناتوان هستند.

تا به حال فیلمی ایرانی نتوانسته با سوژه شبکه‌های اجتماعی مخاطبش را به وجد بیاورد و کاری با ناخودآگاهش کند که آن فیلم جزئی از حافظه بلندمدتش شود.

فیلم‌های ایرانی در پرداختن به برخی سوژه‌های اجتماعی ضعیف و ناتوان هستند، حتی فیلم

مدیرعامل خانه کتاب و ادبیات ایران در نشست خبری نوزدهمین جشنواره شعر فجر خبر داد

جایزه ۳۰۰ میلیونی برای برگزیده شعر فجر

هزار و ۱۷۴ اثر به دبیر خانه جشنواره شعر فجر رسیده که بیشتر آثار در بخش شعر کلاسیک با هزار و ۳۳ عنوان بوده است. در رتبه بعدی شعر نو با ۸۵۵ اثر بود

جشنواره شعر فجر روز پنج‌شنبه، دوم اسفند در شیراز با حضور وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی برگزار می‌شود.

فریا یوسفی، دبیر نوزدهمین دوره جشنواره شعر فجر نیز در سخنانی با بیان اینکه در شروع کار طبق روال سال‌های گذشته و اساننامه جشنواره شعر فجر، هیئت علمی را انتخاب کردیم، گفت: سعی کردیم براساس نگاه به همه سلیقه و طیف‌های شعری و رویکردهای مختلف، این انتخاب را انجام دهیم. هم در هیئت علمی و هم داوران سعی شد از چهره‌های پیشکسوت، چهره‌های دانشگاهی و چهره‌هایی که کمتر در جشنواره حضور

 امیرالمؤمنین امام علی	
 علیه‌السلام:	
 با هیچ چیز مانند عدالت،	
 شهرها آباد نگردیده‌است.	
 غرالحکم: ح ۹۵۴۳	

| روزه‌نامه جوان
| شماره ۷۷۴۵
| یک شنبه ۲۸ بهمن ۱۴۰۳
| ۱۷ شعبان ۱۴۴۴
| اذان ظهر: ۱۲:۱۸
| غروب آفتاب: ۱۷:۴۷
| مغرب: ۱۸:۰۶
| نیمه‌شب‌شرعی: ۲۳:۲۶
| اذان‌صبح‌فردا: ۵:۲۵
| طلوع آفتاب‌فردا: ۱۰:۴۹

فیلمسازانی که آثار اجتماعی را شعاری و سطحی می‌سازند

ناتوانی فیلمسازان در پرداختن به سوژه‌های مرتبط با پدیده‌های روز درد امروز سینمای اجتماعی ایران است

با اثر رانمی‌دهد. همچنین بسیاری از کارگردانان ایرانی خیلی اهل پژوهش و مطالعه عمیق نیستند و سعی می‌کنند با همان پیش‌فرض‌های اولیه فیلم‌شان را بسازند و تلاشی برای بهتر شدن کار نمی‌کنند. این عیب بزرگ بیشتر فیلم‌نامه‌نویسان و کارگردانان ایرانی است؛ آنها یا از روی تقلید یا ندانستن حوصله، روی سوژه‌شان دقیق و عمیق نمی‌شوند و خیلی راحت ایده‌های‌شان را هدر می‌دهند. در حالی‌که در سینمای برخی کشورها اینگونه نیست. آنها اهمیت زیادی به سناریو، فیلم‌نامه و پژوهش و مطالعه روی سوژه‌های‌شان انجام می‌دهند، حتی گاهی ممکن است پروژه نوشتن یک فیلم‌نامه چند سال طول بکشد، ولی آنها صبر می‌کنند و برای کارشان وقت می‌گذارند تا به نتیجه دلخواه برسند.

■ **فاجعه‌ای به نام «چشم‌بادومی»**

در جشنواره فیلم فجر امسال با فیلم دیگری روبه‌رو بودیم که می‌خواست حرف‌های مهمی درباره کاپ‌پی و علاقه‌افراطی جوانان به موسیقی کره جنوبی بزند، ولی همه چیز آنقدر در فیلم حالتی مسخره پیدا کرده بود که نمی‌شد آن را تا آخر تماشا کرد.

فیلم «چشم‌بادومی»، سوژه‌اش را از میان دغدغه‌های روز جوانان و مسئله‌ها انتخاب کرده بود، ولی در پرداخت به موضوع آنقدر ضعیف عمل کرده که برای مخاطب جای حیرت دارد. چطور فیلمساز اینطور راحت سوژه‌اش را هدر داده است.

اگر کارگردان برای این فیلم وقت می‌گذاشت و فیلم‌نامه‌ای درست برایش نوشته می‌شد، این فیلم می‌توانست حرف‌های مهمی را به مخاطبش بزند، اما مجله و سهل‌انگاری کارگردان باعث شده فیلمش به اثری سطحی و ضعیف تبدیل شود که حرفی برای گفتن ندارد.

دقیقاً این مسائل درد امروز سینمای ایران هستند.

بیشتر فیلم‌های ایرانی که می‌خواهند حول سوژه‌های اجتماعی چرخ بخورند از سطحی‌نگری و شعاری بودن رنج می‌برند.

فیلم‌نامه‌نویسان و فیلمسازان ایرانی ذهنی فقیر برای ایده‌یابی و پرورش آن دارند و نمی‌توانند از حدی بیشتر روی سوژه‌های‌شان عمیق شوند. آنها حتی نگاهی عمیق و ریز به دنیای پیرامون‌شان ندارند تا شکلی واقع‌گرایانه از سوژه‌ها را در فیلم‌های‌شان بازنمای کنند. تمرکز و غرق شدن روی مسائل مالی، در حال تهی کردن سینمای ایران از محتواسات سینمای ایران در شرایط فعلی بیش از هر چیزی به انسان‌هایی با دانش، دقیق، عمیق و خلاق برای نویسندگی و فیلم‌نامه‌نویسی نیاز دارد.

ادامه روند فعلی فیلمسازی، سینمای ایران را به بن‌بست می‌کشاند و مخاطب را از آن فراری می‌دهد.

«محمد تقی فهیم» کارشناس پیشکسوت سینما:

در مدیریت رسانه عقب مانده‌ایم

من فکر می‌کنم اگر نهادها و سازمان‌های فرهنگی حاکمیت تغییرات مدیریتی جدی نداشته باشند، در آینده دوباره با وضعیت مشابهی روبه‌رو خواهیم شد؛ اتفاقاتی که در چند ماه اخیر افتاد، این رکود، خمیدگی و بالاتکلیفی در موضع‌گیری‌ها نتیجه چند سال درجا زدن و فقدان فعالیت مؤثر در حوزه‌های تبلیغاتی و رسانه‌ای است. چند سالی است که رسانه‌های ما به‌ندرت وارد مباحث تئوریک و تحلیل‌های جدی درباره مواضع انقلاب می‌شوند. بحث‌های پیرامون اسلام مورد نظر رهبران انقلاب و تقابل آن با ایدئولوژی‌های دیگر مانند لیبرالیسم اقتصادی و فرهنگی و نیز نتولیرالیسم کمتر مطرح می‌شود.

رسانه‌ها به نوعی در این سال‌ها دچار انفعال و رکود شده‌اند. در حال حاضر، رسانه‌های پیشرو و خبرنگاران فعال و پویایی که در عرصه‌های مختلف مانند صدا و سیما، مطبوعات و خبرگزاری‌ها حضور داشته باشند و شناخته شده باشند، به ندرت دیده می‌شود.

ما خبرنگاران نامی و چهره‌ای نداریم که به دلیل ارانه مطالب راهبردی و مؤثر شناخته شوند، برخلاف بسیاری از کشورهای دیگر که چنین تبلیغاتی دارند. این وضعیت نتیجه تغییرات سیاسی و اجتماعی است که در سطح جامعه طی سال‌های اخیر، به ویژه دهه گذشته، رخ داده. این تغییرات باعث شد که بسیاری از سازمان‌ها در موضع‌گیری‌های جدی و انقلابی دچار انفعال شوند.

امروز دیگر نمی‌توانیم شکل مدیریت موجود را به انقلاب نسبت دهیم. انقلاب باید در حوزه فرهنگ و سبک زندگی ایرانی باشد، اما مدیران کنونی بیشتر از آنکه به فکر ارتباطات با مردم باشند، بیشتر به بستن ساعت برند و پوشیدن لباس‌های برند فکر می‌کنند تا به مسائل فرهنگی و زیست اجتماعی مردم.

این نوع زیست مدیران تنها از سیاست‌زدگی بدتر است و همچنان فرهنگ را با خطر روبه‌رو می‌کند. بیشتر مدیران از طریق روابط جناحی، ارتباطات باندی و مناسبات گروهی جابجا می‌شوند و هیچ پشتوانه هنری و فرهنگی ندارند.

دبیر علمی و داور جشنواره مجازی حکیم ابوالقاسم فردوسی:

هدف جشنواره حکیم فردوسی افزایش علاقه جوانان به فرهنگ ایران است

مختص ایران نیستند، بلکه در سطح جهانی شناخته شده‌اند. دبیر جشنواره مجازی حکیم ابوالقاسم فردوسی با توجه به گستردگی شرکت‌کنندگان در این جشنواره اظهار داشت: شرکت‌کنندگان از اقصی نقاط ایران، حتی از سیستان و بلوچستان و مناطق دورافتاده آثار خود را ارسال کرده‌اند. داوران ما نیز از افراد برجسته در حوزه کاری خود هستند.

جعفری دهقی با تأکید بر لزوم توجه به پایه‌های فرهنگی جامعه گفت: اگر می‌خواهیم در زمینه‌های مختلف علمی، اقتصادی و اجتماعی پیشرفت کنیم باید اولویت‌مان را به تقویت پایه‌های فرهنگی خود اختصاص دهیم. یک جوان ایرانی که به فرهنگ این سرزمین علاقه و تعلق نداشته باشد، نمی‌تواند به صورت مؤثر در حوزه‌های اقتصادی و علمی کار کند. در واقع، عشق به این سرزمین و فرهنگ آن می‌تواند بسیاری از مشکلات اقتصادی و علمی را حل کند. امیدوارم این جشنواره به ایجاد انگیزه و تشویق بیشتر برای جوانان در زمینه فرهنگ ایرانی کمک کند.

دبیر علمی و داور جشنواره مجازی حکیم ابوالقاسم فردوسی، هدف از برگزاری این جشنواره را افزایش پیوندهای فرهنگی جوانان با مفاخر ایرانی دانست و گفت که عشق به این سرزمین و فرهنگ آن می‌تواند بسیاری از مشکلات اقتصادی و علمی را حل کند. محمود جعفری دهقی، دبیر علمی و داور جشنواره مجازی حکیم ابوالقاسم فردوسی درباره علت برگزاری این جشنواره اظهار داشت: فکر اولیه این جشنواره حدود یک‌سال پیش توسط یکی از همکاران داشجوییم که در مرکز توسعه فرهنگ و هنر در فضای مجازی مشغول به کار است، مطرح شد. ما با امکاناتی که در اختیار داریم تصمیم گرفتیم هر سال مراسمی را برای پنج نفر از مفاخر بزرگ این سرزمین برگزار کنیم. وی هدف اصلی این جشنواره را جلب توجه و ارتباط جوانان و نوجوانان با فرهنگ و ادب ایران دانست و افزود: در شرایط کنونی با وجود مشکلات مختلف، جوانان به دلایل متفاوت از مدرسه و کلاس‌های آموزشی دور شده‌اند و توجه کمتری به مفاخر و فرهنگ ایرانی دارند. هدف ما از برگزاری این جشنواره، معرفی بزرگان به جوانان است تا بتوانیم توجه آنها را به فرهنگ غنی این سرزمین جلب کنیم.

استاد زبان‌شناسی و زبان‌های باستانی دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه تهران با بیان اینکه دیوان شمس مولوی و مثنوی معنوی یکی از پر فروش‌ترین آثار در آمریکا است، اظهار داشت: شاهنامه فردوسی نیز یکی از بزرگ‌ترین حماسه‌های تاریخ بشر است و در مقایسه با آثار دیگر نویسندگان کلاسیک جهان مانند هومر در رتبه بالاتری قرار دارد. با برگزاری این جشنواره می‌خواهیم به جوانان نسل دهم این مفاخر فقط